

Ο πειρασμός έρχεται ύπουλα, κρυφά, απροειδοποίητα. Έρχεται όμως καλοντυμένος, με λευκό κουστούμι, με πρόσωπο γαλήνιο, με χέρια γεμάτα ρόδα και μια ζεστή αγκαλιά που ξέρει πολύ καλά ότι είναι το μόνο που ζητάς. Και δεν μπορείς να αντισταθείς. Το κουρασμένο σώμα σου, η πληγωμένη ψυχή σου, το ταραγμένο μυαλό σου είναι όλα τους αδύναμα, ανίκανα να αντιδράσουν. Έτσι το μόνο που σου μένει να αφήσεις τα πάντα στα χέρια Του. Τότε αρχίζει η μεγάλη περιπέτεια. Το μυαλό σου σταματά να λειτουργεί και υπακούει μόνο στη δική Του βούληση. Η ψυχή σου γίνεται ξένη κι ανυπόφορη, καθώς αδειάζει από τα γνωστά σε σένα συναισθήματά της και γίνεται απλά το μέσον με το οποίο εκείνος καταστρέφει ό,τι καλό υπάρχει γύρω σου. Τέλος το κορμί σου γίνεται μια μαριονέττα που τις κρεμάει λεπτές αντέννες και την υποχρεώνει να τον διασκεδάζει. Κι ο χρόνος περνά. Κι εσύ όλο και περισσότερο απομακρύνεσαι από τον παλιό σου εαυτό. Το μυαλό συνηθίζει στην υπακοή, η ψυχή όλο και περισσότερο αδειάζει, φτωχαίνει και σταματά να νιώθει το κόσμο γύρω της, ενώ το σώμα γίνεται πια δύσκαμπτο, αφού ακολουθεί τις ίδιες συγκεκριμένες κινήσεις που του έχει ορίσει. Κι ο χρόνος συνεχίζει να περνά κι εσύ αρχίζεις να πονάς. Έναν πόνο που ξεκινά από την άκρη των δακτύλων σου και σιγά σιγά διαπερνά όλο σου

το σώμα, φτάνει στην καρδιά σου και πληγώνει την ψυχή σου, καταλήγει στο κεφάλι σου και σου ματώνει το μυαλό. Και εκείνη τη στιγμή που νιώθεις ότι η ζωή σου τελειώνει, ότι ο θάνατος είναι η σωτηρία σου, ότι ο Θεός σου σε έχει εγκαταλείψει, εμφανίζεται Εκείνος χωρίς να σου μιλάει. Κρατά στο χέρι του ένα μαντήλι και σιγά σιγά αρχίζει και σου σκουπίζει τις πληγές του μυαλού σου, της ψυχής σου και του σώματός σου. Ούτε εσύ του λες τίποτα. Δεν μπορείς να του πεις τίποτα. Απλά αφήνεις τα μάτια σου να γεμίσουν δάκρυα χαράς και γαλήνης. Άλλωστε τι λόγια μπορούν να εκφράσουν εκείνη τη στιγμή, τη στιγμή της λύτρωσης, τη στιγμή της πιο όμορφης συνάντησης;

Βασίλης Παπαδημητρόπουλος

Πηγή: llazaros.blogspot.gr